

rinproducenters Side erklæres for det Geneste, der virkelig kan konkurrere med Smør. Det er netop det, det kommer an paa. Det drejer sig ikke om, hvorvidt de kunne tilvejebringe Noget, som er meget spiseligt og brugbart og et i og for sig tilfredsstillende Næringsstof, naar man ikke prætenderer Andet end et mer eller mindre godt Fædtsstof. Nei, det, det kommer an paa for det engelske Marked, er, at det er forbudt i vedkommende Land at producere Margarin paa en saadan Maade, at der kan opstaa Konkurrence og Forvejling med Natursmør. Det er forbudt i Følge den tyfste Lov. Jeg veed meget godt, at man paastaar, at Margarin kan have uden Indblanding af Smør. Men vil De spørge de her i Landet etablerede Margarinproducenter, om de kunne det. Det har jeg ikke blot set paa Tryk, men ogsaa hørt fra alle Forsvarere af Margarinproduktionen, at det ikke er Tilfældet. De anvende 30—40—50 pCt. Natursmør blandet ind i det, for at det overhovedet skal kunne være spiseligt og konkurrere med Smøret. Ja et af to, enten er det, som Margarinfabrikanterne have fortalt for at rose deres Smør, ikke sandt eller ogsaa er det sandt. Men er det sandt, saa er den tyfste Lov et meget alvorligt Angreb paa Margarinproduktionen og en Lov, som af Princip stiller sig ganske paa samme Standpunkt som Regeringsforslaget. Men hvad bliver Følgen deraf? Følgen deraf bliver, at vi altsaa i England atter ere stillede daarligere, hvad Renommeet angaar, end vor anden Nabo Tyskland. Tyskland vil i England gjælde for et sikkere Land med Henhyn til Smørproduktionen end Danmark. Nu vil man sige: Det gjør ingen Ting, Tyskland er intet smøreexporterende Land, det kan vi ikke regne. Saa vil jeg dog minde de ærede Herrer om, at indtil for 20 Aar siden var Tyskland det egentlige Smør-exportland, hvor vi lærte at lave Smør. Det var det holstenke Smør, vi lærte at gjøre efter her i Danmark og endnu er Smørproduktionen fra Slesvig, Holsten, Marslandene og Ostfrisland virkelig en Smørproduktion, der kan maale sig med vor. Det er en af disse Misforstaelser, jeg vil sammenligne med den, vi havde i gamle Dage, at Tyskland skulde vi ikke være bange for til Søs, for det kunde aldrig faae nogen Flaade. Jeg kan virkelig forsikre de Herrer om, at de har en Flaade, vi maa være forsigtige overfor, og at de ogsaa have en Smørproduktion, der fuldstændig kan maale sig med vor. I det Dieblis, de faste den ind paa det engelske Marked — og det kan afhænge af tilfældige Omstændigheder, som vi ikke kunne beregne eller give Garanti for

— hvad bliver saa Resultatet deraf? Det slesvigke, holstenke og ostfriske og det mecklenburgke Smør er bedre og sikkere end det danske Smør, og det vil ske, hvis vi ikke tage os sammen. Det Afgjørende i saa Henseende er Landets Renomme. Der kommer det an paa den offentlige Mening, Handelsstanden og Konsumenterne i det Land, man vil sælge til, og aldeles ikke paa de Bestemmelser der staa i Loven.

Ulykken er, at den Lov, vi have — og det Samme gjælder om det Forslag, der er fremkommet fra det Udvalg, der var nedsat — at disse to Forsøg paa at sikkre os i England, begge ere byggede paa et meget falsk Princip, det nemlig, at man ikke maa røre ved Produktionen, men at hele Kontrollen skal bestaa i en Kontrol af Omsætningen. Alts, hvad disse Forsøg give af Garantier, er enten Bestemmelser for at lette denne Omsætning eller ogsaa er det Straffebestemmelser, men navnlig Straffebestemmelser for at sikkre at blive respekteret. Nu gjorde det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Boisen) i sit Indledningsforedrag i Gaar den Indvending mod sig selv, at saa strenge Straffebestemmelser ikke havde Stort at sige, thi dem idømme Domstolene dog ikke. Jeg kan føje til, at de have ogsaa en anden Virkning, nemlig den, at de bevirke, at de gjøre Toldopshyet mere utilbøieligt til at opdage Forseelsen, det vil sige, de gjøre det Samme, som drakoniske Bestemmelser altid gjøre, de gjøre Loven stump. Men, svare de Herrer, det maa Domstolene selv bøde paa, de maa tage sig sammen og dømmе. Ja, det er ganske sandt; jeg har nu ingen ubetinget Tro til, at vore Domstole altid gjøre, hvad de bør gjøre; i mange Tilfælde have de ved en friere Anvendelse af Lovene dømt anderledes, end jeg vilde anse for rigtig. Jeg er heller ikke sikker paa, at de i en Sag som denne ville overvinde deres menneskelige Følelser, men i hvert Tilfælde vil det være ganske klart, naar vi i dette Dieblis, hvor Konkurrencen er brændende, og hvor dette Spørgsmaal er oppe over hele Europa, og hvor Opmærksomheden er henvendt paa os som paa andre smørproducerende Lande særlig fra det engelske Markeds Side, ikke kunne gjøre Andet end at træffe Straffebestemmelser, om hvilke vi selv i Debatten her beghndte med at sige, at de ere af tvivlsom Betydning, saa ville vi i ganske kort Tid være distancerede i England. Hvad vil man nemlig sige i England? Man vil sige ganske det Samme som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds sagde: det hjælper vist ikke, vi veed nok, hvad strenge